

เลขที่.....

ประโยคธรรมศึกษาชั้น[]ตรี []โท []เอก ระดับ []ประถม []มัธยม []อุดม
 วิชา เรียงความแก้กระทู้ธรรม
 สอบในสนามหลวง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

	ปาปานิ อกรณ์ สุขี
	การไม่ทำบาป นำสุขมาให้
	บัดนี้ จักได้อธิบายขยายความแห่งพุทธศาสนสุภาษิตที่ยกขึ้นเป็นบทเบื้องต้นนั้นเพื่อเป็น
	แนวทางแห่งการศึกษาและแนวทางแห่งการปฏิบัติ โดยสมควรแก่อัตภาพและธรรมเป็นลำดับไป
	ดำเนินความว่า พระพุทธภาษิตนี้ ผู้ศึกษาควรทราบโดยขยายความจำแนกเนื้อความเป็น
	๔ ประการ คือ ๑.บาป ๒.สิ่งที่จัดว่าเป็นบาป ๓.การทำบาป ๔.การไม่ทำบาป นำความสุขมาให้คำว่า
	บาป หมายถึงความไม่ดีทุกอย่างเช่น อกุศล โทษ ความผิด ทุจริต เเว ธรรมดำ ทุกข์ยากลำบากเหน็ด
	เหนื่อย เจ็บปวดความชั่วเป็นต้น ดังนั้นจึงมักพูดศัพท์เดิมว่า บาปหรือถ้าจะแปลก็มักจะแปลว่า ความ
	ชั่ว อันหมายถึงความไม่ดีนั่นเองส่วนท่านผู้รู้คัมภีร์ ศัพทศาสตร์ ให้ความหมาย ของคำว่าบาปไว้หลาย
	นัย เช่น สิ่งที่คนดีทั้งหลายพึงป้องกันตัวเองไว้ให้ห่างไกลหรือสิ่งที่เป้นเหตุให้คนถึงอบาย กลายสภาพ
	เป็นดิรัจฉานเปรตสัตว์นรกและอสุรกาย เป็นต้น สิ่งที่จัดว่าเป็นบาปนั้น พระพุทธศาสนาจัดสิ่งที่เป้นบาป
	ไว้ตามโทษหนักเบาดังนี้ บาปที่มีโทษหนักที่สุดคือ นียตมิจฉาภิฏฐิ แปลว่า ความเห็นที่แน่นอนดิ่งลง
	ไป แก้อไขไม่ได้ ๓ อย่าง คือ อภิริยภิฏฐิ เห็นว่าทำบาปหรือทำบุญ ก็เพียงแต่กิริยาที่ทำเท่านั้น ไม่ได้เป้น
	บาปหรือเป็นบุญดังที่ศาสนาทั้งหลายสอนเลย อเหตุกภิฏฐิ เห็นว่าความสุขหรือความทุกข์ของมนุษย์
	ล้วนเกิดขึ้นเอง ไม่ได้เกิดมาจากเหตุใดๆ ทั้งสิ้น นัตติกภิฏฐิ เห็นว่าไม่มีอะไร คือ บาปก็สูญ บุญก็สูญ
	คนตายแล้วก็สูญ จึงควรละเว้นจากบาปกรรมเสีย อย่าให้บาปอันเป้นความเดือดร้อนกายใจ

สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มากใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

ปาปานิ ปริวชฺชเย.

พึงละเว้นบาปทั้งหลาย

อธิบายความว่า ที่ว่าพึงละเว้นบาปทั้งหลาย เพราะบาปที่ทำนั้น อย่างหนักทำให้ตกโลกกัน

ตริกนรรครองลงมาทำให้ตกนรกเวจ็รกลงมาจากนั้น ทำให้กลายสภาพเป็นดิรัจฉาน เป็นเปรต เป็น

อสุรกาย หรือเบากว่านั้นถ้าเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็จะทำให้มีอายุสั้น มีโรคเบียดเบียน ทำกินไม่ขึ้นมี

อุปสรรค ประสพภัยอันตรายต่างๆ ส่วนการไม่ทำบาปคือ เป็นคนที่มีสัมมาทิฐิ มีความคิดเห็นที่

ส่งเสริมศีลธรรม งดเว้นจากอนันตริยกรรมและเว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์ การประพฤติด

ในกาม การพูดเท็จ การพูดส่อเสียด การพูดคำหยาบ การพูดเพ้อเจ้อ การโลภอยากได้อย่างผิด

ศีลธรรม ความคิดร้ายทำลายผู้อื่น ย่อมนำความสุขมาให้ทั้งแก่ตนเอง ครอบครัวและสังคมจาก

หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา ดังได้บรรยายมาแต่โดยย่อนี้ พอสรุปใจความได้ว่า ความสุขที่

แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ อันดับแรกต้องเว้นจากการทำบาป คือ ความชั่วเสียก่อนเหมือนคนจะแต่งตัวให้

สวยงาม ต้องอาบน้ำชำระกายให้สะอาดเสียก่อนเพราะถ้าเนื้อตัวสกปรกจะแต่งอย่างไรก็ไม่งาม

ความสุขของมนุษย์ก็เช่นกันแม้จะมีทรัพย์สินเงินทองยศศักดิ์มาก ต้องการงดเว้นจากการทำบาปฆ่าฟัน

ชีวิตกันในศาสนาพุทธ บาป หมายถึง ความชั่วร้าย ได้แก่ อกุศลกรรมทั้งหลายทางแห่งอกุศลกรรม

เรียกว่าอกุศลกรรมบรรพ มี ๑๐ ประการ ได้แก่ แบ่งเป็น กายกรรม ๓ วจีกรรม ๔ และมโนกรรม ๓

ดังนี้ กายกรรม ปาณาติบาต หมายถึง การฆ่า อทินนาทาน หมายถึง การเอาของที่เจ้าของไม่ได้ให้

กาเมสุมิจฉาจาร หมายถึง การประพฤติดในกาม วจีกรรม มุสาวาท หมายถึง คำโกหก ปิสุณาวาจา

หมายถึง คำส่อเสียด ผรุสวาจา หมายถึง คำหยาบ สัมผัสปปลาปะ หมายถึง คำพูดเพ้อเจ้อ มโนกรรม

	สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มานิ ชุททกนิกาย ธรรมบท ว่า
	ทุกโข ปาปสฺส อจฺจโย.
	สะสมบาปเท่ากับสะสมความทุกข์
	อธิบายความว่า ผู้ที่สะสมบาป คือทำบาปบ่อย ๆ ย่อมเป็นการสะสมความชั่วให้มีขึ้น
	เกิดขึ้นในตัวเองมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งทำบาปมาก บาปยิ่งพอกพูน และบาปยิ่งพอกพูนเท่าไร ความฉิบ
	หายเดือดร้อนอันจะเกิดจากบาปนั้น ก็ยิ่งพอกพูนมากขึ้นเท่ากันเมื่อบาปมีมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อถึงคราว
	ที่บาปทั้งหลายที่เคยทำมาก่อตัวมากขึ้นจนมีกำลังแรงพอที่จะให้ผล บาปนั้นย่อมจะให้ผลในทางที่จะ
	ทำให้บุคคลนั้นต้องประสบกับความฉิบหายเดือดร้อน ทั้งในโลกนี้และโลกหน้าอย่างหลีกเลี่ยงมิได้
	บาปที่มีโทษหนักรองจากนั้นได้แก่ อนันตริยกรรม ๕ อย่าง คือ มาตุฆาต ฆ่ามารดา ๑ ปิตุฆาต
	ฆ่าบิดา ๑ อรหันตฆาต ฆ่าพระอรหันต์ ๑ โลหิตุปบาท ทำร้ายพระศาสดาจนถึงพระโลหิตห้อขึ้น ๑
	สังฆเภท ทำลายสงฆ์ให้แตกกัน ๑ ทั้ง ๕ ประเภทนี้ใครทำหลังจากตายไปต้องตกนรกทันที บาปที่มี
	โทษถึงนำไปสู่อบายก็ได้ ที่ทำให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน เช่น ทำให้อายุสั้น มีโรคมาก ยากจน
	เข็ญใจ เป็นต้น ก็ได้ มี ๑๐ อย่าง เป็นการกระทำทางกาย ๓ อย่าง คือ ฆ่าสัตว์ ๑ ลักทรัพย์ ๑
	ประพฤตินิโคต ๑ เป็นการพูดทางวาจา ๔ อย่าง คือ พูดเท็จ ๑ พูดส่อเสียดทำให้คนแตกสามัคคี
	กัน ๑ พูดคำหยาบ ๑ พูดเพ้อเจ้อ ทำให้ผู้อื่นเชื่อถือเองไร้สาระ ๑ เป็นความคิดชั่วทางใจ ๓ อย่าง
	คือ โลภอยากได้ของคนอื่นอย่างผิดศีลธรรม ๑ คิดร้ายทำลายผู้อื่น ๑ มีความเห็นผิดไม่เชื่อเรื่องบาป
	บุญคุณโทษ ๑ การทำบาป หมายถึง การทำ การพูด และการคิด สิ่งที่จัดว่าเป็นบาปเหล่านี้เองคือ
	ถ้อยคำผิดทั้ง ๓ อย่าง หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง กระทำอนันตริยกรรมมีการฆ่ามารดาบิดา เป็นต้น